

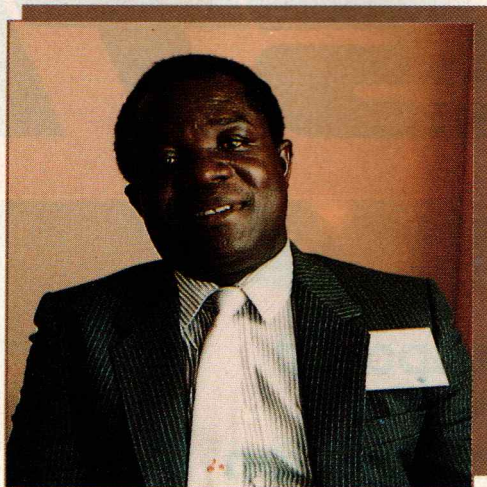
STEM

Gespaard
voor het
vuurpeloton

Gespaard voor het vuurpeloton

Samuel Bamfo, Kumasi, Ghana

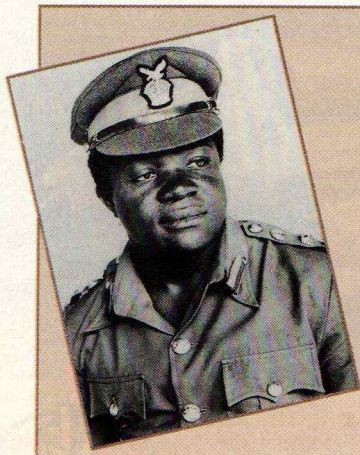

Op 4 juni 1979 nam de Revolutionaire Raad van de Strijdkrachten d.m.v. een succesvolle staasgreep het binnenland in Ghana over. Alle hoofdofficieren van de strijdkrachten moesten zich melden. Ik gaf gevolg aan dit bevel en werd vervolgens gearresteerd.

Van mijn collega's werden eerst Generaal I.K. Acheampong en Generaal Utaka door een vuurpeloton geëxecuteerd. Ver-

volgens waren Generaal Akufo, Generaal Yaw Boakye, Generaal Robert Kotei, schout-bij-nacht Amedume, Generaal Akwasi Africa, Kolonel Joe Felli en nog enkele anderen aan de beurt. Degenen van ons die achterbleven; kregen geen toestemming bezoekers te ontvangen, behalve dan een katholieke priester of een protestante dominee en een medisch officier.

Toen het moment dat ik voor het vuurpeloton moest verschijnen naderde, begon ik te bidden en te vasten, waarbij ik God vroeg tussebeide te komen en in te grijpen. Ik gaf mijn testament en mijn laatste bezittingen aan de dominee, en zo werden mijn

We leven in een vreemde, onzekere tijd. Gedurende de laatste maanden hebben we gezien dat er uit onverwachte hoeken vredesgebaren kwamen, en toch is er een steeds sterker wordend gevoel dat we op een sociale/politieke/economische tijdbom leven die elk moment kan ontploffen. We hebben gezien dat — ondanks pogingen die daartoe van alle kanten zijn gedaan — de moderne mens niet in staat is gebleken om aan de geweldige omvang van de recente ramp in Armenië het hoofd te bieden. In Afrika woeden oorlogen en er zijn geruchten van oorlogen. Met alle onzekerheden waarop de hedendaagse mens zijn leven bouwt, moet deze zich wel afvragen tot wie of wat hij zich moet wenden voor hulp. Samuel Bamfo (blz. 2) en Samuel Mbata (blz. 15) hebben een antwoord gevonden.

kleren, mijn polshorloge en 70 shilling aan mijn vrouw overhandigd. Alle hoop dit alles te overleven was verdwenen... Ik wist dat de volgende zonsopgang tevens mijn laatste zou zijn. Mijn enige hoop lag in het gebed. De dominee vroeg me of ik geloofde dat Jezus Christus mij kon redden. Toen ik bevestigend antwoordde, opende hij zijn Bijbel bij Psalm 91:7 "Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet raken".

Die avond kwamen mijn medegevangenen en ik in een kamer samen om te bidden. Terwijl wij daar zo bezig waren, sprak God in een profetisch woord tot ons. Hij zei dat het afgelopen was met de executies. Vier dagen later maakte de Voorzitter van de Revolutionaire Raad bekend dat wij niet terechtgesteld zouden worden. Ik was ervan overtuigd, dat God mij van een zekere dood had gered en ik gaf, als gevolg daarvan, mijn leven over aan Jezus.

STEM REDACTEUR: Meneer Bamfo, u heeft mij verteld, dat u pas Christen bent geworden, nadat u aan de dood ontsnapt was. Waarom heeft u dan tot een God gebeden waarin u toch niet geloofde?

SAMUEL BAMFO: In mijn jonge jaren had ik geleerd in zwarte magie te geloven. Dit had ertoe geleid dat ik in het bovennatuurlijke was gaan geloven: als ik de problemen niet meer in de hand had, dan kon het bovennatuurlijke mij eruit helpen. Die dag bad ik en zong ik geestelijke liederen, maar ik verdween niet zomaar uit de gevangenis, wat mij toch via bezweringsformules beloofd was. M.a.w. toen ik mijn "geloof" op de proef stelde, faalde het en liet het mij in de steek. Het enige wat mij overbleef was een geestelijke erbij te roepen. Deze vertelde mij over Jezus Christus en hij zei dat Jezus mij kon redden, indien ik in Hem geloofde. Toen die Voorzitter dan ook aankondigde, dat er geen executies meer zouden plaats vinden, wist ik dat Jezus mijn leven had gered.

Normaal gesproken bezocht de geestelijke iedere veroordeelde; hij gaf hem dan de laatste sacramenten en nam een eventuele laatste boodschap mee voor de fami-

lie van de veroordeelde. Toen hij dus vroeg, of ik geloofde dat Jezus mijn leven kon redden, zei ik "ja", omdat er toch geen andere hoop voor mij bestond. Al het andere had immers gefaald.

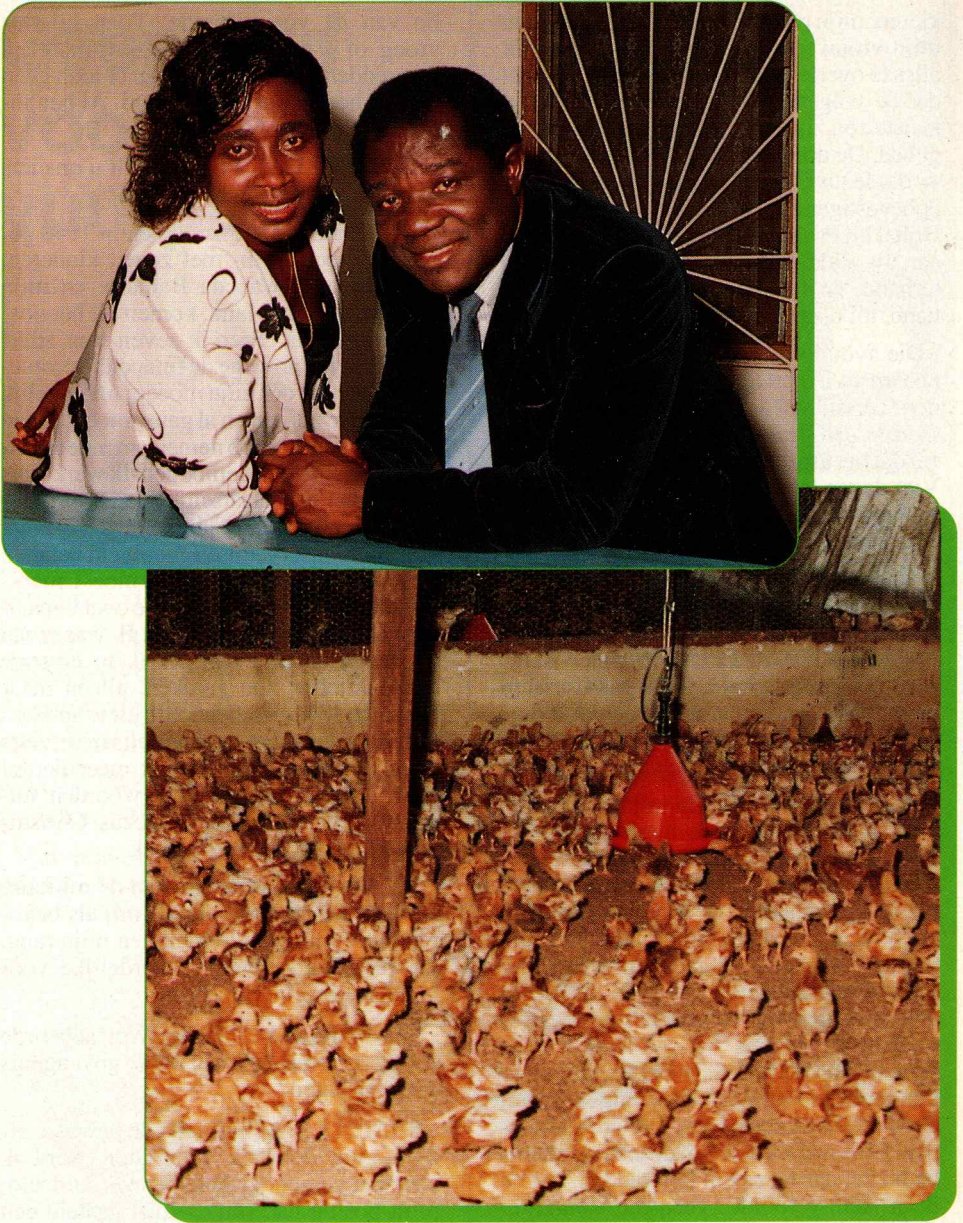
STEM REDACTEUR: Wilt u ons iets over uw achtergrond vertellen?

SAMUEL BAMFO: Ik ben in 1940 geboren in een gezin met zeven kinderen. Mijn vader, Kwabena Bamafo, en mijn moeder, Amma Manu, komen uit het oosten van Ghana. Toen ik zeven was, stierf mijn vader. Vanwege de financiële problemen was het voor mijn moeder onmogelijk voor ons te zorgen en al gauw moest ik dan ook een part time job nemen om mee te helpen het gezin te onderhouden. Ik werkte als hulpje van een plaatselijke fetish priester en verdiende zo niet alleen de kost, maar kon daarmee ook mijn schoolgeld betalen. Tegen de tijd dat ik in dienst moest, merkte ik dat ik d.m.v. fetish magie over bepaalde machten kon beschikken. Ik was ervan overtuigd dat ik, wanneer ik in ernstige moeilijkheden zou geraken, alleen maar bepaalde woorden behoefde uit te spreken om vervolgens te dematerialiseren: zelfs kogels zouden mij dan niet meer deren! Maar toen ik de geheime woorden uitsprak, gebeurde er niets. Jezus Christus echter liet mij niet in de steek.

Ik klom op naar de top van de militaire ladder en men beschouwde mij als behorende tot de topfiguren binnen mijn rang. Ik was de hoofdverantwoordelijke voor bevoorrading en transport.

STEM REDACTEUR: Wat gebeurde er met u toen u eenmaal uit de gevangenis was ontslagen?

SAMUEL BAMFO: Na de bewuste afkondiging door de Voorzitter, werd ik voor het gerecht gedaagd en veroordeeld: mijn positie had mij in staat gesteld een hypotheek los te krijgen om een huis te bouwen. Ik werd daarop veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf. Bovendien werden al mijn bezittingen door de staat in beslag genomen. Doordat ik nu in de gevangenis zat, werd mijn vrouw gedwongen het gezin te onderhouden. En toch was

God ons steeds genadig en kwam Hij ons in onze noden getemoet.

Wij bleven bidden. Ik gaf dat nooit op. In september werd het vonnis teruggebracht van 15 naar 10 jaar. Nog steeds ga-

ven wij niet op. Wij geloofden n.l. dat God een wonder zou doen en ik zou worden vrijgelaten. Vervolgens verleenden de nieuwe regering en de nieuwe President ons amnestie. Al met al heb ik vier en een

half jaar in de gevangenis gezeten.

Kwabena Darko, een Christen zakenman, hielp mijn vrouw een kleine kippenfokkerij op te zetten in de tijd dat ik in de gevangenis zat. Toen ik werd vrij gelaten was het bedrijf dusdanig uitgegroeid, dat wij besloten er een NV van te maken.

STEM REDACTEUR: Dit moet voor uw gezin toch een moeilijke tijd geweest zijn.

SAMUEL BAMFO: Dat was het zeker. Mijn kinderen werden aan de genade van de Almachtige God overgelaten. Een kerkelijke organisatie zorgde voor hun scholing. En zoals ik al zei, mijn vrouw kreeg steun van een Christen zakenman. Maar er waren nog andere problemen...

In de loop der jaren was ik mijn vrouw ontrouw geweest. Ik had deelgenomen aan alle afschuwelijke, immorele zaken die zich in onze samenleving voordoen. Mijn vrouw was altijd al een Christin geweest, ook al was ik een fetishist. Zondags ging zij met de kinderen naar de kerk, terwijl ik dan thuis bleef om bier en whisky te drinken. Toch bleef ze voor me bidden. Ze heeft mij ook veel vergeven.

STEM REDACTEUR: Hoe heeft u de Doop in de Heilige Geest ontvangen?

SAMUEL BAMFO: Toen ik uit de gevangenis kwam, nodigde Kwabena Darko mij uit om een meeting bij te wonen waar hij zou spreken. Aan het einde van die bijeenkomst gingen enkele mannen met mij bidden en ik begon zomaar in een taal te spreken die ik nooit geleerd had. Tijdens die meeting besloot ik mijn leven geheel aan de dienst van God toe te wijden. Ik wilde dat Jezus Christus in het centrum van al mijn doen en laten zou staan, of dit nu mijn zaken of mijn sociale activiteiten betrof. Ik heb ook nooit meer achterom gekeken.

STEM REDACTEUR: Is dit ook het moment dat u betrokken raakte bij de FGBMFI?

SAMUEL BAMFO: Kwabena Darko nodigde mij uit een FGBMFI-meeting in Kumasi mee te maken. Na enige tijd werd

ik lid van dat Chapter. Het was geweldig om te zien hoe vele zakelieden, net als ik, hun leven aan de dienst van God toewijdden. Een jaar of twee, drie geleden begonnen enkele van hen mij aan te moedigen mijn getuigenis in andere Chapterbijeenkomsten te vertellen. Sinds ik hiermee begonnen ben, heeft de Here Jezus mij op deze manier kunnen gebruiken in Chapters in Ghana, Ivoorkust, Burkina Faso en andere plaatsen in Afrika. Mijn vrouw is hier ook bij betrokken. Overal waar ik ga, is zij bij me. Daarnaast is zij zelf ook erg actief, o.a; als presidente van het vrouwenwerk in onze plaatselijke kerk. Ik doe hetzelfde voor de mannen.

STEM REDACTEUR: Zou u nu kunnen zeggen, dat u een beter leven leidt, sinds u het in handen van Jezus hebt gegeven?

SAMUEL BAMFO: Het is zeker beter geworden. Toen ik in de gevangenis zat, raakte ik al mijn vrienden kwijt. Eigenlijk raakte ik alles kwijt. Alleen de Here Jezus liet mij niet in de steek. Zoals in Psalm 40:3 staat "Hij trok mij op uit de kuil van het verderf, uit het slijk van de modderpoel. Hij stelde mijn voeten op een rots, mijn schreden maakte Hij vast". Die Rots is Jezus Christus; Hij is trouw tot het einde toe.

Alles wat ik als gevangene kwijt raakte, heeft God mij terug gegeven. Wij hebben nu ongeveer 16000 legkippen, en doen daarmee goede zaken. Iedere dag bidden wij, dat God ons zal leiden, en dat doet Hij ook! Ik wil daarom alle mannen en vrouwen de verzekering geven, dat — wat u ook verloren hebt — u uw vertouwen op Jezus moet stellen, en Hij zal voor u zorgen. Geen schat kan vergeleken worden met de rijkdom van Zijn genade.

Samuel Bamfo en zijn vrouw Mary beheren de Mater maria Farms NV, een kippenfokkerij. Zij hebben 5 kinderen: Daniel Kwaku, Edward Kwaku, Mame Safoa, Marilyn, en Jacqueline. Samuel Bamfo is lid van de Afdeling Kumasi der FGBMFI.

In de ban van de alcohol

*Yvon Le Néen,
Quimper, Frankrijk*

Toen ik wakker werd, was het pas 6 uur. Ik voelde me zo ziek als een hond. Mijn eerste gedachte was: "Dit is het einde; je hebt teveel gehad; je gaat eraan!" Het leek wel of mijn hele lichaam in tweeën werd gespleten. Ik maakte mijn vrouw wakker en vroeg haar of ze de dokter wilde bellen of me naar het ziekenhuis wilde brengen, want ik voelde dat ik dood ging. Ze nam echter de zaak stevig in

handen en zei: "Niets daarvan; we gaan niet naar de dokter of het ziekenhuis. Ik weet waar we heen moeten".

Toen ik als kind in een christelijk gezin opgroeide, hield ik van alles wat met God te maken had. De kerkdiensten waren voor mij een uitje en zes jaar lang fungeerde ik ook als misdinaar. In mijn tienerjaren keerde ik deze dingen echter de rug toe. Ik besloot mijn eigen leven te gaan leiden. Ik was nog erg jong toen ik begon te werken en had nooit financiële problemen.

In die tijd gebeurde er iets met mij dat een grote indruk op mij maakte. Ik reed op een dag op mijn fiets door het groene licht, toen

ik plotseling een enorm lawaai hoorde. Ik draaide me om, om te zien wat er aan de hand was, en zag alleen nog de motorkap van een auto en daarna niets meer... met een geweldige klap had de auto mij van achteren aangereden. Ik werd over de carrosserie heengeslingerd en kwam een fractie van een seconde later neer op het asfalt, met enkel wat schrammen en kneuzingen. Het meest vreemde aan deze ervaring was echter dat er maar één gedachte door mijn hoofd schoot toen ik door die klap door de lucht vloog: "GOD". Ik vertelde dit vanzelfsprekend niemand, maar een paar jaar later herinnerde ik het me weer.

Ik werkte als kaartjescontroleur in een bioscoop en mijn vrienden en ik bezochten regelmatig de bar tegenover dit gebouw. Daar ontmoette ik ook de jonge dame die later mijn vrouw zou worden. Ik begon in die tijd steeds meer te drinken en hield er afschuwelijke gewoonten op na.

Maryvonne en ik trouwden, maar mijn gewoonte om veel te drinken veranderde daardoor niet. Als iemand mij vroeg waarom ik met drinken begonnen was, wist ik daar geen antwoord op te geven. Het enige wat ik wist was dat ik een fles wijn nodig had. Ik liep dan ook de eerste de beste bar binnen en dronk daar een hele fles in een keer leeg. Omdat mijn handen zo beefden, was het gemakkelijker uit de fles te drinken dan uit een glas. Ten slotte kwam het zo ver dat ik per dag zo'n 5 flessen wijn dronk, plus nog bier, aperitieven en middeltjes die de spijsvertering bevorderden. M.a.w. ik was alcoholist.

Vanwege mijn drinken moest ik vaak van baan veranderen. Het bleek mij onmogelijk om ermee op te houden. Het was sterker dan mezelf. Het zal u dan ook niet verbazen dat Maryvonne en ik — na een jaar huwelijk — op scheiden stonden.

Toen ik bij een andere bioscoop een baan-tje had, bemerkte ik dat er in een van de aangrenzende zalen altijd mensen bijeen kwamen. Ze zagen er als hippies uit. Ik dacht daarom dat ze hash-parties hielden. De mensen die er kwamen werden altijd door een bepaalde man aan de deur verwelkomd. Hij zag er vriendelijk uit. Op een dag liep

hij op me toe en zei me gedag. Hij vervolgde: "Weet je, Jezus houdt van jou!" Die opmerking schokte mij. Volgens mij was hij òf gek, òf er was iets aan de hand dat ik niet begreep.

Later praatte hij met mij over God en dat op een manier zoals ik vroeger in de kerk nooit gehoord had. Ik ging daarom maar eens een paar keer naar de bijeenkomsten om te zien waar het allemaal over ging. Het gaf wel een nieuwe dimensie aan mijn leven. Natuurlijk moest ik mijn vrouw uitleggen waarom ik 's avonds zo laat thuis kwam, vooral ook omdat het tussen ons zo slecht ging. Dus vertelde ik haar over die man en de samenkomsten, en ten slotte zijn we er samen naartoe gegaan. Mijn vrouw werd erg aangeraakt door alles wat ze die avond te horen kreeg. Ook kregen we een bijbel, de eerste die we ooit bezaten.

Gedurende het volgende jaar werd onze relatie er steeds slechter op. Ik zonk steeds dieper weg in mijn alcoholverslaving. Op het einde van dat jaar besloot mijn vrouw haar leven totaal aan Jezus toe te vertrouwen, zoals we dat gehoord hadden tijdens een van de meetings die we bezochten. Vervolgens werd ze in water gedoopt. Die dag voelde ik dat ik haar werkelijk kwijt was. Op de een of andere manier wist ik dat ze de juiste beslissing had genomen, maar tevens dat ik alleen stond.

Drie jaar lang verviel ik in de hevigste vorm van verslaving. Toen ik de dokter raadpleegde, zei deze dat ik me niet bezorgd hoefde te maken: het was niet zo ernstig! En ik was nota bene pas 26 jaar oud! Omdat er geen andere oplossing beschikbaar was, besloot ik een kuur te doen door, zoals dat heet, "op te drogen"

Ik werd daartoe 2 weken in het ziekenhuis opgenomen, maar ik begon helaas na 6 maanden al weer te drinken. Ditmaal nog meer dan tevoren. Dit nu was het moment waarop ik zo vertwijfeld wakker werd, het moment waarop mijn vrouw weigerde mij naar de dokter te brengen. Ze zei dat ze me wel naar een beter iemand zou meenemen.

En zo kwamen wij om half zeven 's morgens bij haar dominee. Drie uur lang heeft hij voor mij gebeden en God gevraagd om

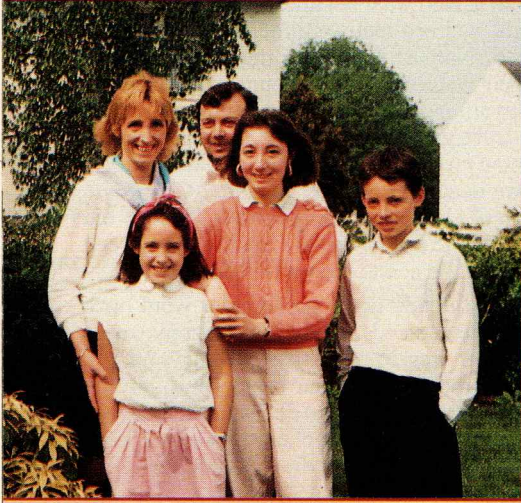
mij te bevrijden van de slavernij van de alcohol. Ofschoon de daarop volgende dagen voor mij niet bepaald gemakkelijk waren, weet ik toch dat God mij op dat moment bevrijd heeft. Drie dagen achtereenvolgend heb ik gevochten met onzekerheid, niet in staat te geloven dat het mogelijk was te leven zonder drank. Langzaam verdween dat gevoel, en de Heer begon alles in mijn leven weer

retraite werd ik me ervan bewust dat er iets in mij veranderd was. Er had een herstel van mijn wil plaats gevonden. Tevoren was ik gebonden geweest, nu leefde ik in vrijheid. God had mij bevrijd! Het leek wel of ik een ingestort huis was, dat de Heer Jezus steen voor steen weer aan het opbouwen was.

Het restauratiewerk van God was compleet: zowel in mijn huwelijk, mijn familie-relaties, als in mijn werk. Ik moest weer leren werken en ook leren het hoofd van mijn gezin te zijn.

Enige tijd later vertelde onze voorganger heel enthousiast over een groepering die de Internationale Vereniging van Volle Evangelie Zakenlieden (FGBMFI) heet. Hij vroeg of we er meer van wilden horen. Het leek ons wel interessant en het bleek net te zijn wat we zochten. We hadden al eerder gehoord over het boek "De Gelukkigste Mensen Van De Wereld" maar wisten niet dat de FGBMFI ook in Frankrijk bestond. In oktober 1984 werd de Afdeling Quimper begonnen.

Maryvonne en ik zijn nu 15 jaar getrouwd. Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest als nu. God heeft hersteld wat naar menselijke maatstaven gemeten, onherstelbaar was. Als u thuis problemen heeft, keer u dan tot Jezus. Hij is het enige antwoord!

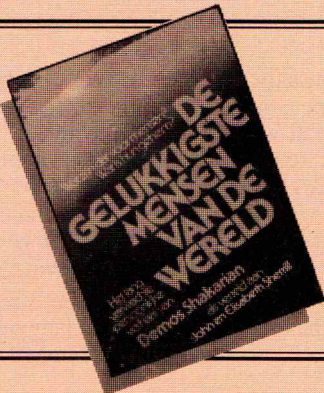

Yvon Le Néen, en zijn gezin

op zijn plaats te zetten.

Twee weken later gingen we naar een retraite-oord. Daar werden degenen die gebod nodig hadden opgeroepen om naar voren te komen. Het was daar dat ik de doop in de Heilige Geest ontving. Tijdens deze

Yvon Le Néen is voorzitter van de Afdeling Quimper in Frankrijk. Hij en zijn vrouw Maryvonne hebben drie kinderen: Katia, Pascal, en Christiane. Yvon is werkzaam in zijn eigen verzekeringsagentschap in Concarneau, aan de Bretoense kust.

Dit boek gaat over het ontstaan van de FGBMFI en u kunt het verkrijgen via uw plaatselijke Chapter (zie blz.9)

Het tijdschrift STEM van de Volle Evangelie Zakenlieden wordt elke twee maanden uitgegeven door de FGBMFI, een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Het internationale kantoor voor Europa is gevestigd aan de Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Alle rechten voorbehouden.

in Nederland

AMSTERDAM

Bijeenkomst in Rest. "De Bosrand" Amstelveen iedere 2e dinsdag v.d. maand.
President: M.Piet
tel: 02977/27987

AMERSFOORT

Voor informatie:
President Ruud van Ginkel
tel: 03494/59259

ZUID-LIMBURG

Voor informatie:
President George Girdler
tel: 04521/0914

DEN HAAG (ned.talig)

Bijeenkomst iedere 1e dinsdag van de maand in Rest.De Gouden Leeuw te Voorschoten.
President Izaak Havenaar
tel: 070/86.32.63

DEN HAAG (eng.talig)

Bijeenkomst iedere 2e donderdag van de maand in Motel Bijhorst te Wassenaar.
President S.C. Johnson
tel: 023/24.71.28

DRECHTSTREEK

Bijeenkomst iedere 1e vrijdag van de maand in Hotel Zwijndrecht.
President Martin de Haan
tel: 078/10.36.40

DELFT

Bijeenkomst iedere laatste maandag van de maand in Rest. De Koophandel.
President Harry Duynisveld
tel: 01749/46873

EINDHOVEN

Bijeenkomst in Motel Eindhoven iedere eerste maandag van de maand.
President H.van Dingstee
tel: 04990/72521

GRONINGEN/ASSEN

Bijeenkomst iedere 3e maandag van de maand in Postiljon Motel te Haren.
President Wim Breedveld
tel: 05939/674

ROTTERDAM

Bijeenkomst iedere laatste dinsdag van de maand in Rest. Plaswijck te Rotterdam.
President Joh. Hoogendoorn
tel: 01727/17527

UTRECHT

Voor informatie:
President Melle Godlieb
tel: 03402/45166

LEEUWARDEN

voor informatie
G.A.Panhuise
Van Swietenstr. 14
8911 AL LEEUWARDEN

in België

BRUSSEL

Voorzitter: Luc Daineffe
De Biolleylaan 27
1150 Brussel
tel: 02/770.05.98

BRUXELLES (Franstalig)

tel: 02/374.38.98

BRUSSELS (eng.talig)

tel: 02/3456878

MONS (Franstalig)

Président: Raoul Richez
23,Rue du Coron
7270 Dour
tel: 065/65.30.89

KORTRIJK

Voorzitter: Johan Louvaert
Standaardmolen, 3
8720 Kuurne
tel: 056/71.74.53

Nationaal bestuur Nederland: I. Havenaar (voorzitter), J. Hoogendoorn (penningmeester), M.Godlieb, R. Nijenhuis. **Adres Administratie:** J.Frieling, Postbus 421, 3700 AK Zeist (tel. 03404/58342). Bankrekening: 56.95.01.245 ten name van F.G.B.M.F.I. Nederland, postbus 184, 2770 AD Boskoop. Giro nr. van de bank: 6471 (ABN, Alphen a.d. Rijn).

**DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP
VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN**

Stichter en President: Demos Shakarian

Europese Vice-President: James Winter

Secretariaat Nederland: Postbus 421, 3700 AK Zeist

Voorzitter Nat. bestuur België: Marc den Haerynck – tel. 03/887.72.32

Nationaal directeur Nederland: Izaak Havenaar – tel. 070/863263

Internationaal kantoor voor Europa: Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven,

België, Tel: 016/20.79.44 – Fax: 016/20.79.31. Coördinator voor de Europese

Chapters: Bob Spilman – Hoofdredakteur voor Europa: Blair Scott –

Productie-assistent: Donato Anzalone

En zijn val was groot

Arie Lodder, Papendrecht, Nederland

Als ik niet in een vrijstaande bungalow had gewoond, dan zouden de burens ongetwijfeld hebben kunnen horen hoe de asbakken door de kamer vlogen, de deuren werden dichtgeslagen en kreten van woede en vertwijfeling mijn huis vulden.

“Lichtelijk overdreven”, denkt u misschien. “Wel, in mei 1981 dacht ik daar anders over”, aldus Arie Lodder, die door jaren van hard werken de bekende jongensboek-droom-carrière had gemaakt: van jongste bediende tot directeur-medeëigenaar van een werf voor luxe, zeegaande motorjachten. En met die carrière alle daarbij horende franje: bungalow, prachtig salaris, dito auto en motorjacht en natuurlijk veel “vrienden”! Een plaats voor God was in dit leven uiteraard niet ingeruimd. Dat was ook niet nodig. “Ik was toch behouden, ik ging immers af en toe naar de kerk!”

Paniek

Op die bewuste dag in mei 1981 kwam echter de jobstijding: de productie-BV was failliet en sleurde Arie's verkoop-BV in haar kielzog mee. “Mijn zorgvuldig opgebouwde wereldje stortte ineen en ik raakte totaal overspannen. Gevolg: tranquillizers, slapen, ontwaken, ellende, tranquillizers, slapen, ontwaken... Ik durfde mijn zogenaamde vrienden niet meer onder ogen komen. Trouwens, die bleven vanzelf weg. Maar toen ik meende ook mijn vrouw in dit alles kwijt te zijn, toen stond de deur naar zelfmoord op een kier! Wat wil je ook, als advocaten de deur platlopen en schuldeisers hun dreigementen dusdanig kracht bijzetten dat politiebewaking noodzakelijk is...

Nood leert bidden, zeggen ze...

Na weken worstelen belde ik ten einde raad de dominee op. Of ie maar voor mij wilde bidden. Hij kwam, bad, maar de inhoud van het gebed gleed volkomen langs mij heen. Weliswaar was de nood hoog, maar kennelijk was er (wat ik toen overigens nog niet beseftte) meer nodig voor een gelovig gebed en de verhoring daarvan.

Omdat ik vanwege mijn mensenschuwheid een confrontatie met het garagepersoneel uit de weg wilde gaan, kwam de eigenaar van dat bedrijf — n.b. 's avonds om 11 uur — mijn glanzend statussymbool terughalen. Hij bleek bereid en in staat te luisteren. Heel mijn verhaal kon ik bij hem kwijt. Wel wetend dat hij een christen was — dat stak hij tijdens zakelijke besprekingen n.l. nooit onder stoelen of banken — verbaasde het mij niet dat hij, na een moment van stilte, vroeg: “Mag ik voor jullie bidden? Je weet toch dat de Heer gebeden verhoort!”

Hoe anders was zijn gebed: hij sprak heel gewoon, heel direct, heel persoonlijk met zijn Vader. Ditmaal ervoer ik het gebed zo intens, zo bijzonder, dat ik nu gerust durf zeggen dat er toen, op dat moment, een wonder gebeurde: er kwam een grote, innerlijke rust over me. Ik werd a.h.w. boven mijn problemen uitgetild en ik zag licht in de tot dan toe gitzwarte duisternis waarin ik mij bevond”.

De daad bij he woord

“Martin — zoals onze garage-eigenaar heet — liet het niet bij dit ene gebed. In alle problemen dacht en bad hij met ons mee. En wat ons het meest verbaasde, ook de ons volkomen on-

bekende leden van de christengemeente waar-
toe hij behoorde deden dit. Wij ontdekten —
en Martin was daarvan het levend bewijs —
dat zaken-doen en christen-zijn elkaar best
niet bijten. Integendeel, door met hem mijn za-
kelijk problemen via gebed onder Gods aan-
dacht te brengen, zagen wij wonder op won-
der gebeuren.

Al vlug werd onze bungalow verkocht en
betrokken we een rijtjeshuis. Wat mij echter
meer trof was dat het afstand doen van deze
zaken mij eigenlijk niets deed en er een grote
honger naar Gods Woord voor in de plaats
kwam. En zoals ik dit voorheen gewend was
te doen, pakte ik ook nu de zaken rigoureu-
s aan: ik bezocht alle kerken en gemeenten die
er in de wijde omtrek te vinden waren om maar
antwoord te krijgen op de vele vragen die
n.a.v. dit Woord op mij afkwamen. Tenslotte
vonden wij een geestelijk thuis in een zoge-
naamde huiskerk. Wat in deze keuze
voor ons de doorslag gaf, was de overtuiging
dat de Heilige Geest daar reëel werkzaam was:
er heerste Liefde!”

Een anker voor mijn kop

“We werden daadwerkelijk in het zadel ge-
holpen; ik kreeg weer een uitstekende, goed-
betaalde baan waardoor ik aan al mijn finan-
ciële verplichtingen, voortvloeiend uit het fail-
lissement, kon voldoen. Ja, eigenlijk ging het
allemaal tē goed, tē glad, want hierdoor kwam
ik in een situatie terecht waarin er afstand
kwam tussen mij en de Heer. Ik ging weer op
eigen kracht aan de gang, mijn eigen koers be-
palend, voortbouwend op vroegere ervaring.

O zeker, ik was natuurlijk erg dankbaar dat
Hij mij er bovenop geholpen had. Maar wat ik
niet zag, was dat Hij Zijn handen naar mij uit-
gestoken had. Ik hoefde de mijne alleen maar
in die van Hem te leggen, om mij door Hem
te laten leiden. Wat ik me nu realiseer is dat ik
op dat moment nog steeds mijn knieën niet
voor Hem gebogen had. Eigenlijk was alles tot
stand gekomen als antwoord op gebed van an-
deren!”

Het resultaat liet niet lang op zich wachten:
Arie Lodder kreeg, zoals hij dit zelf zo plas-
tisch in zeemanstermen uitdrukt, op de zater-
dag voor Pinksteren 1982 opnieuw “een an-

ker voor zijn kop”. Daar lag de brief: “Of hij
maar binnen 10 dagen een nog uitstaand be-
drag, groot f 120.000 wilde betalen...”

”Prettige Kerstdagen”

Opnieuw sloeg de paniek toe. Alle vroegere
ervaring opgedaan met vriend Martin was ver-
geten. Alle vroegere gebedsverhoring was
vergeten. Kortom: Arie was God vergeten!

Gelukkig kwamen er ditmaal geen asbakken
aan te pas, maar niettemin was de ellende
groot. Stressbestendigheid was een woord dat
kennelijk nog niet in Arie’s woordenschat
voorkwam. Vandaar dat toch weer Martins’
hulp werd ingeschakeld. Door diens relatie
met de eisende partij kwam eindelijk, vlak
voor Kerst ’83, contact met een advocaat in
Haarlem tot stand. Deze behartigde de belan-
gen van de schuleiseres. En zo togen Martin
en Arie naar Haarlem.

Arie vertelt: “Groot was mijn verbazing (of
was het valse schaamte?) toen Martin zijn wa-
gen op een parkeerplaats liet stoppen, nota
bene om te bidden! Hij wilde Gods zegen over
het komende gesprek vragen. Zenuwachtig
keek ik om mij heen om te zien of niemand
ons zo zag zitten. En zo liet ik dus weer het
bidden aan Martin over. Deze sprak na het ge-
bed zijn volle vertrouwen uit in de goede af-
loop van het komende gesprek. Zelf had ik
daar nauwelijks geloof voor.”

Bij de advocaat deed Martin het woord. Hij
bood de eisende — wijzend op Arie’s onver-
mogen het vereiste bedrag te betalen — aan f
20.000 rentevrij te betalen in maandelijkse ter-
mijnen van f 300. Zelf begreep Martin, zoals
later bleek, ook niet waarom hij juist dit bod
had gedaan. Het bleek echter na enig telefo-
neren in goede aarde te vallen en ten slotte werd
de deal gesloten: f 23.000 rentevrij te betalen
in termijnen van f 350 elk! Prijs de Heer! Op-
nieuw had Hij een gebed verhoord.

Weer stuurde Martin zijn auto naar de be-
wuste parkeerplaats. Ditmaal lette Arie even-
wel niet op eventuele nieuwsgierige of spot-
tende voorbijgaangers en beiden spraken hier
een hartgrondig dankgebed uit. En zo reden zij
huiswaarts, genietend van de goede wensen
van de advocaat: “Heren, ik wens u prettige
Kerstdagen”.

Eén anker niet genoeg

“Mijn persoonlijk faillissement was hiermee afgewend en ik kon een nieuwe start maken. Bang voor werk, veel werk desnoods, was ik nooit geweest, vandaar dat ik iedere gelegenheid aangreep om weer aan de slag te komen. Onbegrijpelijk overigens hoe hardleers een mens kan zijn, als je bedenkt dat ik ondanks mijn vorige ervaringen toch weer af en toe paniekerig werd als er weer een tegenslag dreigde. Net als voorheen moesten er dan vrienden opdraven om voor ons te bidden, waarna — alweer! — de Heer voor uitkomst zorgde.

Achteraf gezien was dit logisch, want ik had nog steeds niet persoonlijk “mijn leven aan de Heer gegeven”. Sterker nog deze laatste uitdrukking riep bij mij zelfs een zekere wrevel op, zeker toen die als vraag heel direct op mij afkwam tijdens de doop van een vriendin, waarbij wij waren uitgenodigd aanwezig te zijn. Nee... een dergelijke emotionele en persoonlijke benadering... Hoe durfden ze! En toch, die doopdienst deed mij wat. Wat zeg ik... ik werd er zò door gegrepen dat mijn vrouw en ik besloten de bewuste gemeente regelmatig te bezoeken.”

...EN HET VIEL NIET IN, WANT HET WAS OP DE ROTS GEGRONDVEST.
(Mat. 7:25)

Waar de Heer misschien al die jaren op gewacht had gebeurde ten slotte op 5 mei 1985. Samen met zijn vrouw boog Arie de knieën en zij gaven hun leven aan Jezus, die ooit Zijn leven voor hèn had gegeven. De gevolgen hiervan laten zich moeilijk in woorden beschrijven: blijdschap, vertrouwen, vervulling met de Heilige Geest, nooit meer zenuwtabletten...

De Heer heeft Arie inzicht in zichzelf geven. Stukjes van de “oude Arie” komen af en toe aan de oppervlakte, bijvoorbeeld als hij dreigt teveel hooi op zijn vork te willen nemen door teveel zakenreizen, teveel geestelijke en pastorale taken, teveel FGBMFI-beslommerigen. Maar gelukkig is er in die gevallen geen “Anker” nodig om Arie af te remmen. De Heilige Geest zelf overtuigt hem, leidt hem, corrigeert waar dit nodig is en geeft richting aan zijn leven.

Als er één man is die Mattheüs 7:24-27 door heeft, dan is het Arie Lodder.

Bent u, lezer, de tweede?

*Arie is directeur Verkoop van het
scheepdiesel motoren bedrijf W.H.
den Ouden in Schiedam.*

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

FGBMFI STEM-administratie
Postbus 421 – 3700 AK Zeist
Bank: ABN. Alphen a/d Rijn t.n.v.
FGBMFI Nederlands
Rek. Nr. 56.95.01.245
Girorek. v.d. bank: 6471
Prijs per jaar: NLG 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
Prijs per jaar: BF 270.

Ons huwelijk: een wonder!

*John Ainainyi Njau,
Arusha, Tanzania*

“John, kom gauw thuis... Vader is ziek... Liever gezegd: hij ligt op sterven... Kom thuis!” Voordat ik kon antwoorden, was de hoorn al weer op de haak gelegd. Stilte vulde mijn kantoor.

Op dat moment werkte ik als manager bij een aannemersbedrijf. En toen ik daar zo in mijn kantoor zat, kreeg de angst me te pakken. Toen ik echt beseftte wat er aan de hand was, zei ik hardop: “Angst, op mij zul je geen vat hebben. Satan, ik heb het tegen jou! Je zult me mijn vader niet afpakken. Hij zal in leven blijven, in Jezus naam.” Met deze woorden verliet ik mijn kantoor en reed vervolgens de 80 km naar het dorp waar mijn vader woonde.

Ik moet nu terugdenken aan het bijzonder godsdienstige gezin waarin ik opgroeide. Ik kan me niet herinneren ooit een kerkdienst gemist te hebben, trouwens, ik geloof dat niemand van onze familie ooit een dienst oversloeg. En toch, ondanks onze ijver, kende niemand van ons God op een persoonlijke manier. Wij waren goede kerkleden, maar we waren er niet zeker van of we wel naar de hemel zouden gaan. We lazen in de bijbel, maar de waarheid daarvan raakte ons binnenste niet. Als iemand meende dat hij zeker naar de hemel zou gaan, dan beschouwden wij dat als een gebrek aan nederigheid, of mogelijk een soort huichelarij.

In de bijbel las ik dat zelfs mijn goede daden verdorven zijn (Jesaja 64:6). Er staat ook ge-

schreven: “Want het loon van de zonde is de dood” (Romeinen 6:23). Ik wist dus dat ik een zondaar was en mijn terechte beloning zou ontvangen: de dood. Toen ik me dat werkelijk realiseerde, begon ik des te harder te zoeken naar dat ontbrekende “iets”. Ondanks al mijn goede werken en mijn godsdienstigheid voelde ik dat ik veroordeeld en verloren was. Ik had hulp nodig, een redder.

Via de bijbel kwam ik er achter dat je, door jezelf een christen te noemen, dit nog niet was. In een christelijk gezin geboren te zijn, of belijdenis gedaan te hebben, maakten een mens evenmin tot christen. Deze uiterlijke verdiensten waren niet genoeg. Ik kreeg het inzicht dat ik berouw moest tonen over mijn verkeerde handelen, en dat ik Jezus moest vragen om Heer in mijn leven te worden. Vanaf het moment dat ik dit deed, veranderde alles in mijn leven. Mijn strijd voor zelfrechtaardiging was voorbij: ik wist dat God mij aanvaard had zoals ik was. Een jaar later ontving ik de doop in de Heilige Geest en daarmee begon de werkelijke vooruitgang. De bijbel kwam tot leven. Hij werd het levende woord, dat mij voortdurend verfriste en opbouwde.

Twee bijbelverzen die in het bijzonder een omwenteling in mijn leven veroorzaakten zijn Marcus 16:17 en 18: “Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in Mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe

tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden." En Johannes 14:12: "Voorwaar, ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want ik ga tot de Vader."

Vervolgens bezocht ik de universiteit van Dar-es-Salaam waar ik afstudeerde als burgerlijk ingenieur. Als student zag ik heel wat medestudenten die geen enkele hoop hadden ooit genezen te worden van een ziekte. Toen wij echter voor een bepaald geval gingen bidden (een vriend van ons die met tbc lag) genas God hem onmiddellijk, en dat terwijl hij alle hoop al verloren had. De hele kamer schudde, tot de machten der duisterten Joshua moesten loslaten, en God in zijn leven kwam. Hij voltooide zijn studie tegelijk met mij.

Misschien kunt u nu begrijpen waarom ik zo reageerde toen ik van mijn vaders ziekte op de hoogte werd gesteld. Het was bovendien precies een maand voor onze trouwdatum.

Toen ik bij mijn vaders huis aankwam, heerste daar een doodse stilte. Ik had mijn vader nog nooit zo ziek gezien. Hij kon niet meer lopen, eten, horen of spreken. Hij kon alleen nog maar schrijven. Toen hij mij zag, begon hij dan ook vanalles op te schrijven en het belangrijkste daarvan was dat hij alle huwelijksvoorberedingen tot nader order had stopgezet.

Inmiddels had het nieuws zich verspreid dat mijn vader op sterven lag, met als gevolg dat uit alle windstreken onze familieleden kwamen om afscheid van hem te nemen. Enkelen stelden voor de pastoor erbij te halen om hem het heilig oliesel toe te dienen. Zij hadden alle hoop verloren. Ik sprak met mijn moeder, die — net als ik — Jezus in haar leven had aangenomen. Ook zij geloofde in Goddelijke genezing. Mijn moeder, mijn verloofde en ik waren het over één ding eens: vader zou niet sterven. We zouden er voor bidden.

Toen ik die avond in gebed was, zag ik in een visioen mijn vader door de stad lopen. Toen ik dit beeld zag, hoorde ik een stem zeggen: "Vanaf dit moment is je vader genezen." De volgende dag bezocht ik mijn ouders weer, en ... daar liep vader door de stad! Net zoals ik het in het visioen had gezien.

Nu kon de trouwerij ook doorgaan op de manier zoals we ons dat hadden voorgenoemen.

Twee weken later bracht ik een bezoek aan een vriend om enkele formaliteiten te bespreken i.v.m. de trouwerij. Die nacht schrok ik om 3 uur plotseling wakker. Eerst hoorde ik mensen schreeuwen en daarna klonken machine- en geweschoten. Ons huis leek wel een slagveld. Twaalf indringers waren binnengekomen met de opdracht alles te doden en te vernietigen wat ze tegenkwamen. Mijn gastheer lag tussen hen, uitgestrekt op de grond.

Tot mijn verbazing hoorde ik mezelf zeggen: "Dit is de dag waarop ik de redding van mijn God zal zien." Overall in huis werd geschoten, en ik had me nooit eerder in zo'n situatie bevonden. Ik bemerkte dat, hoewel de bandieten hun geweren op ons gericht hielden, geen van ons gewond raakte. Steeds als ze op ons richtten en hun kogels afvuurden, raakten deze ons tegen de borst, om vervolgens gewoon op de grond te vallen, zonder ons letsel te hebben toegebracht. Raakten de kogels echter de muren, dan drongen ze wel degelijk in het beton binnen! Al gauw kregen de indringers in de gaten dat wij een of andere wonderbaarlijke bescherming genoten. Ze gaven daarom maar op en trokken zich terug. Mijn vriend deed snel de deur achter hen dicht en draaide bovendien de sleutel om.

De volgende morgen vroeg kwamen de buren kijken, in de verwachting de nodige lijken te vinden. Toen wij hun echter uitlegden wat er gebeurd was, waren ook zij ervan overtuigd dat God een wonder had gedaan. Dit verhaal ging al gauw de hele streek door.

Toen het huwelijk ten slotte doorgang vond, konden wij het bezien als een wonder op zich. Er waren zoveel hindernissen geweest en God had vele wonderen gedaan om het toch mogelijk te maken.

Mijn vrouw Ritha is momenteel Research Officer aan het Instituut voor Onderzoek naar Tropische Bestrijdingsmiddelen en ik ben werkzaam als Raadgevend Ingenieur bij het Ministerie van Communicatie en Openbare Werken. Wij hebben twee kinderen: Jehoshaphat en Faith. In onze vrije tijd bidden wij voor de zieken en delen het Goede Nieuws van Jezus Christus met anderen. ●

Er is hoop voor de wereld

Samuel Azuta Mbata,
Port Harcourt, Nigeria

Op de christelijke school die ik als kind bezocht, werd mij ontzag voor God bijgebracht. Ik kreeg daar godsdienstles, gewoon, als vak: bijbelse geschiedenis enz. Ze leerden me daar dat God Iemand was die je moest vrezen. Godsdienst betekende je netjes gedragen en somber zijn.

Mijn ouders letten er op dat ik naar de kerk ging, omdat ze meenden dat ik daardoor een goed leven zou leiden. Ik was koorleider, ik liet mij dopen en ik trouwde in de kerk. Maar het enige wat ik had was "godsdienst"... Ik had een vrouw en een maîtresse. Ik loog, ik dronk en ik gokte. Ik hield me bezig met jujupraktijken,

zwarte magie en hekserij. Soms bracht ik de nacht in het bos door samen met de toverdokters. En toch ging ik regelmatig naar de kerk.

Ik geloofde in God, maar verkeerde in de veronderstelling dat christen-zijn hetzelfde was als naar-de-kerk-gaan en deelnemen aan ceremonies zoals doop, vormsel, kerkelijk huwelijk en heilige communie. Ik wist eenvoudig niet beter.

Ik besepte dat ik rechtstreeks op de hel afstevende, maar ik wist niet wat ik daaraan kon doen.

Op een dag bracht een zieke bedelaar een christelijk traktaatje op mijn kantoor. Toen hij binnenkwam was ik erg verontwaardigd en ik zei dan ook tegen hem: "Jij smerige bedelaar, welk recht heb jij om de heilige naam van Jezus te gebruiken?" Ik griste het papier uit zijn handen en gooide het op mijn bureau. Een tijdje later kwam ik die brochure weer tegen en ik las ze. De titel ervan was: "Te laat". Met als ondertitel: "Wat zal er gebeuren als Jezus op aarde terugkeert?" In het traktaat werd beschreven hoe sommigen naar de hemel zullen gaan en anderen niet. Ik wist wel waar ik heen zou gaan, ik leefde immers niet zoals het behoorde. Als Jezus terugkwam zou ik geoordeeld worden. Ik wist dat ik rechtstreeks op de hel afstevende, maar ik wist niet wat ik daaraan moest doen!

Een tijdje later kwam de bedelaar terug. Ditmaal nodigde hij mij uit mee te gaan naar een christelijke bijeenkomst. Ik wist dat ik geestelijke hulp nodig had, maar ik was bang... Ik was ervan overtuigd dat God mij ieder moment kon doden, om me daarna rechtstreeks naar de hel te sturen. Overtuigd als ik was dat mijn zonden overduidelijk waren, en wel in die mate dat ik uit de menigte gekozen zou worden en ik ongenade vallen, weigerde ik mee te gaan. Maar hij bleef aanhouden. Hij kwam steeds weer terug. En ten slotte stemde ik — zij het met tegenzin — ermee in met hem mee te gaan naar de samenkomst. Toen ik daar aankwam, verschoot ik me in een donker hoekje. De mensen zongen, ze zagen er gelukkig en blij uit. Ik besefte dat zij iets bezaten wat mij ontbrak.

De preek droeg als titel: "Zeven mannen van deze stad zullen niet naar de hemel gaan". Ik was er zeker van dat ik een van hen was en voor het einde van de avond nog in ongenade zou vallen. Ik wilde naar buiten, maar het ging gewoon niet. Even later begon de voorganger al mijn zonden op te noemen: overspel, tovenarij, leugen en bedrog. Hij ging verder en zei: "Jezus is voor zulke mensen op aarde gekomen. Om hen te redden en vergeving te schenken, mits zij hun zonden willen belijden en Hem als hun Heer en Heiland willen aannemen". Ik dacht: "Staat die man ons daar nou te vertellen dat Jezus een zondaar als ik zou willen vergeven?"

De prediker vervolgde: "Laat degenen die Jezus Christus willen aannemen als hun Heer en Heiland en die bovendien wensen dat hun zonden vergeven worden, laat die mensen naar voren komen en wij zullen met hen bidden". Ik

was de eerste die hierop reageerde. Ik vroeg de voorganger: "Kan God een verschrikkelijke zondaar zoals ik werkelijk vergeven?" Hij antwoordde: "Ja, Jezus kwam speciaal voor mensen zoals u op aarde". "Maar hoe kan God mij dan vergeving schenken?", protesteerde ik, "Ik heb gestolen, overspel gepleegd, enzovoort. Hoe kan Hij alles wat ik gedaan heb weer ongedaan maken?" Ik was helemaal in de war. Toen vertelde een van de pastorale medewerkers mij dat God mij vergeving zou schenken, op voorwaarde dat ik mijn zonden zou belijden en God mijn spijt betuigen en Hem beloven dat ik nooit meer in die zonden zou terugvallen.

"U meent het echt, als u zegt dat ik alleen maar mijn zonden hoeft te belijden en dat God mij dan zal vergeven?" Ik vroeg dit terwijl ik een gevoel van hoop in mij voelde opborrelen. Hij zei: "Ja, als je het met heel je hart doet". Meer aanmoediging had ik niet nodig. Ik begon ogenblikkelijk alle zonden die ik mij maar kon herinneren te belijden en vervolgens bad ik: "Jezus, er zijn er nog zoveel die ik vergeten ben. Vergeeft U mij die alstublieft ook. Het spijt me, en ik zal niet meer in die zonden terugvallen. Komt U a.u.b. in mijn leven en maakt U mij zoals U wilt dat ik moet zijn". Het leek plotseling wel of ik in de hemel was: een vrede en een vreugde die alle beschrijving te boven gaan stroomden door mij heen. Ik was vrij!

STEM REDACTEUR: Was u tevoren ongelukkig?

SAM MBATA: Ik zat vol met schuldgevoelens en ik voelde me ongelukkig. Ik was helemaal leeg.

STEM REDACTEUR: Verdween dat nieuw geluksgevoel in de dagen die volgden?

SAM MBATA: Nee, maar toen ik thuis kwam en een paar van die liederen zong die ik tijdens de samenkomst had gehoord, keek mijn vrouw mij een ogenblik aan en zei: "Zo, dronkelap, ben je weer terug? Hoe kan een dronkaard zulke liederen zingen?" Maar toen ik haar probeerde duidelijk te maken dat ik niet dronken was en dat het Jezus Christus was die me zo blij maakte, noemde ze me een leugenaar. Maar ik hield aan en zei: "Hier, ruik mijn adem maar... Zie je wel, ik heb niet te veel wijn gedronken".

Mijn leefgewoonten veranderden volkomen. Zij zag een heel andere echtgenoot, die de bijbel las en regelmatig tijd in gebed doorbracht. Mijn avonden werden niet langer met dobbelen en drinken doorgebracht. Voorheen ging ik uit wanneer ik wilde, om te drinken, en meestal kwam ik dan in moeilijkheden. Dan kwam ik thuis en gaf ik mijn vrouw een pak slaag, maar dat alles was nu compleet anders. Ons huis werd een huis van vrede. Plotseling hield ik van mijn gezin en ik hield rekening met de anderen. Mijn hele leven veranderde. Ik werd een nieuwe mens. Na dit zo'n tijdje aangekeken te hebben, zei mijn vrouw tegen mij: "Ik ben het met je eens: ik kan aan je zien, dat je Jezus hebt ontmoet. Ik wil Hem ook mijn leven geven".

STEM REDACTEUR: Ben je veranderd omdat je God vreesde, of omdat Jezus je heeft geholpen?

SAM MBATA: Jezus legde in mij het ver-

langen om te doen wat God behaagde. En de Heilige Geest gaf mij de kracht om het goede te doen.

STEM REDACTEUR: Hoe raakte je bij de FGBMFI betrokken?

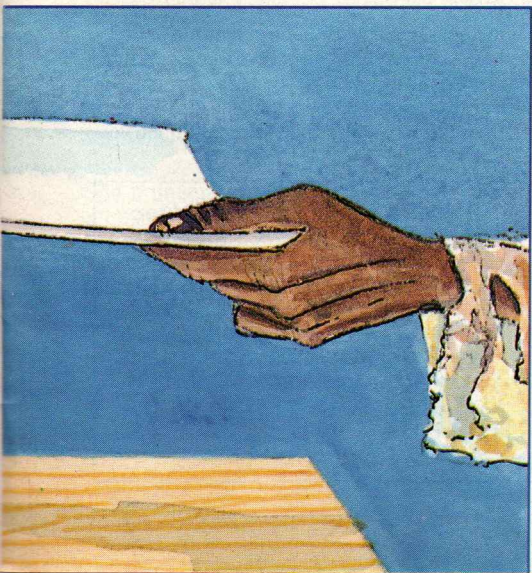
SAM MBATA: Een vriend sprak met me over de FGBMFI. Ieder jaar organiseert deze Vereniging een wereldconventie. Dat jaar zou deze in New Orleans gehouden worden. Daarom stelde ik mij in verbinding met het organiserend comité en dit stuurde mij een uitnodiging, hetgeen nodig was om hier een visum te krijgen. Tijdens die conventie ontving ik de doop in de Heilige Geest. Tijdens mijn terugreis sloot ik mij aan bij het groepje zakenlieden dat de FGBMFI in Nigeria runde. Dat is nu inmiddels al weer 10 jaar geleden, en vele mannen hebben zich sindsdien bij ons aangesloten. Bovendien heeft het werk van de FGBMFI zich over alle delen van het land verspreid.

Voordat ik naar New Orleans ging, kon ik wel getuigen over Jezus, maar er was geen kracht in mijn getuigenis. Nu echter was ik met de hulp van de Heilige Geest veel effectiever als ik de mensen over Jezus vertelde.

Ik heb heel veel wonderen zien gebeuren. Zo kwam er een vrouw mijn kantoor binnen die leed aan ringworm. Ook had ze over haar gehele lichaam eczeem. Ze vertelde mij dat ze naar allerlei dokters was geweest, maar deze konden haar niet genezen. En dus vertelde ik haar, n.b. zomaar in mijn kantoor, dat er Iemand is die haar kon helpen en dat Zijn naam Jezus is, de Zoon van de levende God. We hebben toen gebeden en in de naam van Jezus de ringworm en het eczeem bevolen haar lichaam te verlaten. Toen ik haar de volgende keer terugzag, was alles weg!

Op een dag praatte ik met een man wiens vrouw tijdens de geboorte een kind had verloren. Vervolgens was zij erg ziek geworden. Hij zei me dat zijn vrouw het naar alle zekerheid niet zou halen. Ik zei hem dat ik een specialist kende die hulp kon bieden, maar ik stond er op dat ik eerst met haar zou spreken voordat we de specialist zouden raadplegen. Ze was er ernstig aan toe. Nadat ik haar bezocht had, onthulde ik de naam van mijn specialist: Jezus Christus. Nadat we met haar gebeden hadden, werd ze onmiddellijk genezen. Voordat ik wegging, stond ze op en omhelsde mij.

Een van mijn mannen kwam op een dag in een put terecht. Hij was n.l. een waterput aan

het graven. Vanwege de hitte was hij onwel geworden en de andere mannen konden hem er niet uit krijgen. Het zag er naar uit dat hij zou sterven. Ze kwamen bij me en zeiden: "De man die de put aan het graven was, is dood!" Ik liep naar buiten, naar de bouwplaats, en riep het uit in Jezus naam. De man kwam weer bij kennis en was zelfs in staat om op eigen kracht naar boven te klimmen.

Zo zijn er zoveel wonderen geschied, dat het teveel is om op te noemen.

STEM REDACTEUR: Heeft uw relatie met Jezus Christus ook verandering gebracht in uw zakelijke praktijken?

SAM MBATA: Zeker; eigenlijk ben ik pas nadat ik christen ben geworden in zaken gegaan. Bij het leiden van mijn zaak staat God centraal. Alle christenen behoren te weten dat ze geen geld kunnen maken door te stelen en te bedriegen. Als een man volgens Gods patroon werkt, dat Hij voor het overige zorgen.

Een christen-zakenman kan zich nooit met zaken bezighouden die de samenleving benadelen of vernietigen. Meestal zijn dat ondernemingen die op het "snelle geld" uit zijn.

In mijn land wordt veel met "smeergeld" gewerkt. Ze zeggen dan: "Als je me 10% smeergeld geeft, krijg je het contract; zoniet geven we het aan een ander." Het is soms moeilijk om nee te zeggen, maar als christen hebben we geen andere keus.

Alleen al vanwege deze praktijken hebben we miljoenen-contracten laten schieten. Ik zeg ze dan dat ik een christen ben en daarom niet dat soort zaken doe, dat ik weiger mijn maatschappij en/of mijn regering te bedriegen. Als zij dan antwoorden: "Iedereen doet het toch!", dan zeg ik: "Wel, ook al doet iedereen hieraan mee, ik houd me erbuiten. God heeft Zijn eigen manieren om Zijn volk te zegenen, en dat doet Hij niet op deze oneerlijke manier."

Kijk eens naar Abraham: hij gaf alles op om God te volgen. Abraham was eerlijk, hij hield van God, en God zegende hem rijkelijk. Hij bezat goud, zilver, rundvee, schapen. De bijbel vertelt ons dat Job volmaakt was; hij vreesde de Heer en haatte alle kwaad. Hij was de rijkste man in het Oosten en zelfs toen de duivel hem alles ontnam, leefde hij nog in de vreze Gods, en de Heer gaf hem tweemaal zoveel terug als hij ooit had bezeten. En zo zijn er vele bijbelse voorbeelden: koning David, koning Salomo...

Natuurlijk zul je oplichters tegenkomen, die ons geen contracten zullen aanbieden vanwe-

ge onze onwil mee te doen aan hun kwalijke praktijken. Maar er zijn anderen die weten dat je eerlijk bent en die je juist daarom een contract aanbieden. Zij zeggen: "Sam Mbata is iemand die je kunt vertrouwen. We weten dat hij niet zal proberen ons te bedriegen."

STEM REDACTEUR: Denk je dat Jezus Christus het antwoord is op de economische problemen in Afrika?

SAM MBATA: Vast en zeker. Het is vooral de corruptie die hier in Afrika dodelijk is. Waren er maar meer mensen die volgens Gods principes werken, de economische problemen waaronder we hier in Nigeria gebukt gaan zouden zeker verdwijnen! Daarom groeit de FGBMFI ook zo snel in ons land. De Vereniging wordt door iedereen aanvaard. Vooraanstaande figuren horen van Jezus en buigen hun knieën voor God. Velen, professoren, mensen met geld, mensen met een hoge opleiding...

Wij bereiken mensen van alle rang en stand: ambtenaren, militairen, hooggeplaatsten, maar ook gewone mensen. Als je het hoofd van het gezin kunt bereiken, bereik je daarmee het hele gezin.

In een van de Afrikaanse landen gaf de Eerste Minister zijn leven aan Jezus. Als vanzelf organiseerde hij een ontbijt-meeting waarop hij ieder lid van zijn ministerie uitnodigde. Allen hoorden daar zijn getuigenis over Jezus. Ja, Jezus is het antwoord op onze economische problemen. Overal waar een regeringsleider uiting geeft aan zijn liefde voor Jezus, vertoont het land vooruitgang. Jezus is echter niet alleen de hoop voor Afrika. Hij is de enige hoop voor de gehele wereld.

God begon een werk in mijn hart via een zieke bedelaar. Als God mijn leven kon veranderen via een arme bedelaar, bedenk dan eens wat Hij kan doen via diegenen van ons die niet ziek of arm zijn: Hij zou de hele wereld kunnen veranderen!

Samuel Azuta Mbata is directeur/eigenaar van M/S Sam Mbata & Co. (Nigeria) Ltd. Zijn bedrijf handelt in bouwmaterialen. Hij is Internationaal Directeur van de FGBMFI in Nigeria en Vice-President van de Pan-Afrikaanse Raad. Sam en zijn vrouw Appolonia Amam Mbata hebben 8 kinderen: John Azuta, Michael Emeka, Mercy, Chioma, Joy, Blessing, Glory en Grace.

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. "Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods" Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. "Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen" Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden" Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: "Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil."

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheus 10:32). Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).**

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE VERENIGING VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN.

1. Getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Een basis te leggen voor gemeenschap onder christenen overall, onder de vlag van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen te versterken, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun repectievelijke kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is geen kerk of een nieuwe sekte. Zij kent geen priesters of voorgangers en sticht ook geen kerken.

3. Een grotere mate van eenheid en een geest van harmonie bevorderen onder alle christenen.

STEM

STEM NR. 892

Dit is een van de 17 talen van het Europese Stem magazine gepubliceerd door het FGBMFI Internationaal Kantoor Europese Regio's, Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: 016/20.79.44 - Fax: 016/20.79.31.

Hoofdredacteur voor Europa: Blair Scott. **Andere hoofdredacteurs:** V.S.: Jerry Jensen. **Azië:** C.K. Lee. **Productie-assistent:** Donato Anzalone. **Lay-out:** Convertex. **Artistiek adviseur:** John Howard. **Drukker:** Jordi AG. **Redacteur Nederland:** Izaak Havenaar.

INTERNATIONALE VERENIGING VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: "Nu u Christus hebt ontvangen".

Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.

Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

NAAM & ADRES (in blokletters):

In de ban van de alcohol

blz.6

Ons huwelijk: een wonder!

blz.13

Er is hoop voor de wereld

blz.15

Voor verdere informatie kunt u zich schriftelijk wenden tot:

